

Hósármány. — *Plectrophanes nivalis*. 1893. évi januárhó 30-án sikerült nekem egy kenderike, zöldike és sármány csoportból két hósármányt lelőnöm; e madár 18—20 drbból álló csoportja már több nap óta vonta magára figyelmemet. Az elejtett példányok közül egy elromlott, egy pedig a gyűjteményemben van.

Wachenhusen Antal.

A szárazság és a gólya. — Az idén Magyarországon uralkodó rendkívüli szárazság nem csak a növényvilágra hatott perzselőleg. Az állatvilág is megérzé azt egész háztartásában. Különösen a gólyák biológiája gazdagodott az idén több oly rendkívüli jelenséggel, mely nem csak a szakférfiak, hanem a nagyközönség figyelmét is magára vonta.

A Szepesi Híradó közli, hogy Sáros megyében már aug. 7-én elköltöztek, Bereg-ben pedig e hó első felében több napon át csapatostól vonultak át a gólyák délnek.* Merényben (Szepes m.) augusztus 12-én tartották évenkénti rendes pihenőjüket a Galiczia síkságairól áthuzó gólyák, s egy napi pihenés után végleg elvonultak egyenesen délnek. De nem csak a szokatlan korai elköltözés következménye e ritka nagy szárazságnak, felszínre vetett ez egy más oly jelenséget is, melyről régibb időkből hallottunk ugyan egyet-mást, de végleg csak az idei év igazolta azt be. Ezen jelenség a gólyák *gyermekgyilkossága*.

Herman Ottó figyelmét szabolcsmegyei idősebb földbirtokosok — köztük Beniczky Miksa képviselő — már régebben felhívták, hogy az 1863-dik évi hirhedt szárazság idejében, a mikor a nagy Alföld gazdái a nádtetőket is feletették a jószággal s utóvégre kénytelenek voltak nyájaik romjaival Erdélybe vonulni telelésre, a vizek teljesen kiszáradtak s a növényzet teljesen kiszült, a gólyák tehát nem találtak táplálékot már kikelt fiaik számára, ekkor megtörtént, hogy Szabolcsmegyében egyazon nap reggelén valamennyi gólyafiú meg volt ölve, a fészekből kihányva, az anyamadarak pedig nyomtalanul eltűntek.

Schneespornammer. — *Plectrophanes nivalis*. Am 30. Jänner 1893 konnte ich aus einem Schwarm von Hänfling, Grünling und Ammer zwei Stück Schneespornammer, welche in einer Gesellschaft von 18—20 Stück mir schon durch mehrere Tage aufgefallen waren, erlegen; ein Exemplar verdarb, ein Stück besitze ich dermal in meiner Sammlung. A. v. Wachenhusen.

Die Dürre und der Storch im Jahre 1863 und 1894. — Die ausserordentliche Dürre des vergangenen Sommers wirkte nicht nur auf die Pflanzenwelt versengend; auch die Thierwelt empfand diese Wirkung in ihrer Haushaltung. Ganz besonders ist es der Storch, dessen Biologie durch eine Reihe ganz ausserordentlicher Erscheinungen bereichert wurde, welche nicht nur die Aufmerksamkeit des Fachmannes, sondern auch jene des Laien erregten.

Der «Szepesi Híradó» hat mitgetheilt, dass der Storch im Comitate Sáros schon am 7. August fortzog, im C. Bereg und Szepes zog derselbe in der ersten Hälfte denselben Monates an mehreren Tagen scharenweise in südlicher Richtung durch. Bei Merény — C. Szepes — bezog der Storch von Galizien kommend seinen jährlich regelmässigen Rastplatz schon am 12. August, rastete einen Tag lang und setzte den Zug in südlicher Richtung fort. Die Folge der Dürre ist aber nicht nur der ungewönlich frühe Zug, sondern es traten auch solche Momente zu Tage von denen wir aus älteren Zeit einiges erfuhren, welche aber erst heuer bestätigt wurden.

Aeltere Gutsbesitzer im C. Szabolcs — darunter Reichstagsabgeordneter Max v. Benitzky — lenkten die Aufmerksamkeit Otto Herman's schon vor längerer Zeit darauf, dass zur Zeit der so berüchtigten Dürre des Jahres 1863, als die Landwirthe der ung. Tiefebene selbst die Rohrdächer ihrer Häuser verfütterten und schliesslich doch gezwungen wurden mit den Resten ihrer Heerden nach Siebenbürgen zu ziehen um dort zu überwintern, sämmtliche Wässer austrockneten und die ganze Pflanzenwelt verdorrte, natürlich auch die Störche für ihr schon ausgeschlüpften Jungen keine Nahrung vorfanden. Es geschah nun zu dieser Zeit, dass im Comitate Szabolcs an ein und demselben Tage frühmorgens alle jungen Störche getödtet, aus den Nestern geworfen waren und die alten Störche spurlos verschwanden.